

ประวัติความเป็นมาของ ผู้วินิจฉัย

หลังจาก โยชูวา เสียชีวิตไปแล้ว พระเจ้าทรงใช้พวกผู้วินิจฉัยให้นำประเทศอิสราเอลต่อไป คือทรงใช้ผู้ชายสิบสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งทั้งสิบสามคนนี้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า พวกนี้ครอบครองเพื่อพระเจ้า และส่วนมากเขาสามารถช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือ ซามูเอล ซึ่ง ซามูเอลนั้นเป็นมหาปุโรหิตด้วย “หนังสือเล่มนี้ บันทึก เจ็ด ครั้ง ที่อิสราเอลทิ้งพระเจ้า เจ็ด ครั้ง ที่อิสราเอลอยู่ใต้อำนาจของประเทศเจ็ดประเทศที่ไม่รู้จักพระเจ้า และเจ็ด ครั้ง ที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของประเทศเหล่านั้น” (จากคำนำถึงหนังสือผู้วินิจฉัยของอ. โสภฟิลด์) เล่มนี้พรรณนาถึงสภาพของอิสราเอลว่า “ในสมัยนั้น ไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอลทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง” (21:25) สมัยนั้นประชาชนไม่แสวงหาพระเจ้าและไร้ศีลธรรม

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 305 ปี

คนยูดาห์กับคนสิเมโอนขณะกษัตริย์อาโดนิเบเชกและคนคานาอัน

¹ อยู่มาเมื่อโยชูวาสิ้นชีพแล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน” ² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ยูดาห์

จะขึ้นไป ดูเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว”
 3 ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า “จงขึ้นไปกับฉัน
 ในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ฉัน เพื่อเราจะได้รับสู้กับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่าน
 นั้นด้วย” สิเมโอนก็ไปกับเขา 4 แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และ
 พระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริสซีไว้ในมือ
 ของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเซกหนึ่งหมื่นคน
 5 และเขาทั้งหลายพบอาโดนีเบเซกในเมืองเบเซก และสู้
 รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปริสซี 6 อา
 โดนีเบเซกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้ และได้ตัดนิ้วหัว
 แม่่มือ และนิ้วหัวแม่เท้าของท่านออกเสีย 7 อาโดนีเบเซ
 กกล่าวว่า “มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่หัวแม่มือและหัวแม่เท้า
 ของเขาถูกตัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรา
 กระทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น”
 เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้น
 ชีวิตที่นั่น 8 และคนยูดาห์ได้เข้าโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม และ
 ยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอา
 ไฟเผาเมืองเสีย 9 ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคน
 คานาอัน ผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และใน
 หุบเขา 10 และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเฮโบ
 รน (เมืองเฮโบรอนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทอารบา) และ
 เขาทั้งหลายได้ประหารเซชัย อาหิมาน และทัลมัย 11 เขาทั้ง
 หลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบิร์ เมืองเดบิร์นั้น
 แต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทเสเฟอร์ 12 และคาเลบกล่าวว่า “ใคร
 โจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวบุตร
 รสาวของเราให้เป็นภรรยา” 13 และโอทนีเอลบุตรชายเคนี
 ส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวบุตร

รสาวของตนให้เป็นภรรยา ¹⁴ อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้ว นางจึงชวนสามีให้ขอทีนาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า “เจ้าต้องการอะไร” ¹⁵ นางจึงตอบท่านว่า “ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย” และคาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพูล่างให้แก่นาง ¹⁶ คนเคไนต์พ่อตาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น ¹⁷ และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเคฟัทและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮธมาห์ ¹⁸ ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย ¹⁹ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงขับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีรถรบเหล็ก ²⁰ เมืองเฮโบรนนั้นเขายกให้คาเลบตั้งที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงขับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาคออกไปเสีย

คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบรูสออกจากกรุงเยรูซาเล็ม

²¹ แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบรูสผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเยบรูสจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้ ²² หนึ่งวงศ์วานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบธเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา ²³ วงศ์วานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบธเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส) ²⁴ และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า “ขอชี้ทางเข้าเมือง

นี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า” ²⁵ ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้และเขาประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป ²⁶ ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคนฮิตไทต์และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้

คนมนัสเสห์กับตระกูลอื่นๆมีชัยชนะในบางแห่ง

²⁷ มนัสเสห์มิได้ขับไล่ชาวเมือง เบธชาน และชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทาอานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิบเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ²⁸ อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไป เสียอย่างสิ้นเชิง ²⁹ และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา ³⁰ เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิโรนหรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา และถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³¹ อาเซอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโคหรือชาวเมืองไซดอนหรือชาวเมืองอัคลาบหรือชาวเมืองอัคซิบหรือชาวเมืองเฮลบาห์หรือชาวเมืองอาฟีกหรือชาวเมืองเรโอบ ³² แต่คนอาเซอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย ³³ นัฟทาลีมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเซเมชหรือชาวเมืองเบธานาถ แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบธเซเมชและชาวเมืองเบธานาถก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³⁴ คนอาโม

ไรต์ได้ขับดันคนแดนให้กลับเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา³⁵ คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาอัลบิม แต่มือของวงศ์วานโยเซฟเหนือกว่ามือเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา³⁶ อาณาเขตของคนอาโมไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเขาอัครีบิมตั้งแต่ศิลาเรื่อยขึ้นไป

2

ชนชาติต่างๆ ในแผ่นดินคานาอันที่ไม่เชื่อว่า มีพระเจ้า เป็นปวงแร้วต่อคนอิสราเอล

¹ ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า “เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า ‘เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย’² และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย’ แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรรึ เช่นนี้เล่า³ ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า ‘เราจะไม่ขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่สีข้างของเจ้า และพระของเขาก็คือเป็นปวงดักเจ้า’”⁴ อยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้ว ประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้⁵ และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น⁶ เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้ว คนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง⁷ ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้เห็นปวงมหกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรง

กระทำเพื่ออิสราเอล ⁸ โยชวานบุตรชายหนุ่มผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี ⁹ และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเฮเรสในแดนเทือกเขาแห่งเอเฟราอิมทิศเหนือของยอดเขากาอัส ¹⁰ และยุครุ่นนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรวบไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อิกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขาไม่รู้จักพระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล ¹¹ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระบาอัล ¹² เขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ¹³ เขาทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอัสทาโรท ¹⁴ ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้ ¹⁵ เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก

พระเจ้าทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย เพื่อ ตี เตียน และ ช่วย คน อิสราเอลให้รอด

¹⁶ อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา ¹⁷ แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา เพราะเขาทั้ง

หลายเล่นชู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น ไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ แต่เขาทั้งหลายมิได้กระทำตาม¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับ ผู้วินิจฉัย นั้น เมื่อ นั้น และพระองค์ ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรง กลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่องด้วยผู้ข่มเหง และ บีบ บังคับ¹⁹ แต่อยู่มา เมื่อ ผู้วินิจฉัย นั้น สิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขา หลงไปติดตามปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขา มิได้เคยงดเว้นการกระทำของเขาหรือหายจากทางตอติงของเขา

ชนชาติต่างๆที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าได้ทดสอบความสัตย์ชื่อของคนอิสราเอล

²⁰ ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า “เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา²¹ ดังนั้นตั้งแต่นั้นต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชาติใดในบรรดาประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้นให้พ้นหน้า²² เพื่อเราจะใช้ประชาชาติเหล่านั้น ทั้ง สิ้น ทดสอบ อิสราเอล ว่า เขา จะ รักษา พระ มรรคา ของ พระเยโฮวาห์และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่”²³ ดังนั้น พระเยโฮวาห์ทรง ปล่อย ประชาชาติเหล่านั้น ไว้ ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา

3

1 ต่อไปนี้เป็นประชาชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน 2 แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจ เรื่องการสงคราม เพื่ออย่าง น้อย พระองค์ จะ ได้ ทรง สอน แก่ผู้ที่ยังไม่ ทราบ มา ก่อน 3 คือ เจ้า นาย ทั้ง ห้า ของ คน ฟิ ลี ส เตีย คน คานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน และคนอีไวต์ผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัล เฮอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท 4 เหลือคนเหล่านี้้อยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอล เพื่อให้ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่ง พระองค์ ทรง บัญชา ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ เขา โดย โมเสสนั้นหรือไม่ 5 ดังนั้นแหละคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส 6 เขาไปสู่ขอบุตรสาวชนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขาเหล่านั้น 7 คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบาอัล และเสารูปเคารพ 8 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายเขาไว้ในมือคูชันริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูชันริชาธาอิมแปดปี

ผู้วินิจฉัยโอทนีเอลได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอด

9 แต่เมื่อ คน อิสราเอล ร้อง ทูล พระ เย โฮ วาห์ พระ เยโฮวาห์ทรงให้เกิด ผู้ช่วย แก่ คน อิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคา

เลข 10 พระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคูชั้นริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมือของท่านชนะคูชั้นริชาธาอิม 11 ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปีแล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนส์ก็สิ้นชีวิต

เอฮูตได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนโมอับ

12 และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับ เพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่า เขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 13 ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลขมาสมทบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้ 14 และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี 15 แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอฮูตบุตรชายเก-รา คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับ 16 เอฮูตได้ทำดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่งเหน็บไว้ใต้ผ้าที่ต้นขาขวา 17 เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกโลนเป็นคนอ้วนมาก 18 และเมื่อเอฮูตมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่หาบหามส่วยนั้น 19 แล้วตัวท่านก็กลับไปจากรูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้กิลังกาลทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ” กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า “เสียบๆ” บรรดามหาดเล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลลาออกไปหมด 20 และเอฮูตก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ลำพังในห้อง

เย็น ชั้นบนของท่าน และเอชูดทูลว่า “ข้าพระองค์มีพระ
 ดำรัสจากพระเจ้า ถวายพระองค์” ท่านจึงลุกขึ้นจากพระ
 ที่นั่ง ²¹เอชูดก็ยื่นมือซ้ายชกตาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทง
 เข้าไปในท้องของเอกโลน ²²ตาบจมเข้าไปหมดทั้งด้าม ไข
 มันหุ้มตาบไว้ ท่านก็ชกตาบออกจากท้องของท่านไม่ได้
 แล้วของโสโครกออกมา ²³แล้วเอชูดออกไปที่เฉลียงปิด
 ทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย ²⁴เมื่อเอชูดไปแล้ว มหา
 ดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่า ทวารห้องชั้นบนปิด
 ใส่กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า “พระองค์ท่านกำลังทรง
 ส่งทุกซ์อยู่ที่ในห้องเย็น” ²⁵เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ
 ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมา
 ไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น
²⁶เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเอชูดก็หนีไปพันรูปเคารพหิน
 สลักรอดมาได้ถึงเฮอีราห์ ²⁷ต่อมาเมื่อท่านมาถึงแล้วจึง
 เป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็
 ยกลงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา ²⁸ท่าน
 จึงสั่งเขาว่า “จงตามเรามาเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงม
 อบศัตรูของท่าน คือชนโมอับไว้ในมือของท่านแล้ว” เขาทั้ง
 หลายจึงลงตามท่านไป และยึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนสกัด
 คนโมอับไว้ไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว ²⁹ในคราว
 นั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนล้วนแต่
 คนฉกรรจ์และลำสันทั้งสิ้น ไม่พินไปได้สักคนเดียว ³⁰โม
 อับจึงพ่ายแพ้อยู่ใต้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดิน
 นั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี

ผู้วินิจฉัยช่วยการได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนฟีลิส
 เตีย

³¹ ภายหลังเอฮูต มีซั่มการับบุตรชายอานาหาผู้ใช้ประทักวัวฆ่าคนฟีลิสเตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

4

ยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันได้กดขี่คนอิสราเอล

¹ ครั้นเอฮูตสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ² พระเยโฮวาห์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้ครอบครองอยู่ ณ กรุงฮาโธร์ แม่ทัพของท่านชื่อลิสเรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮาโรเซธของคนต่างชาติ ³ แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบินมีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี

ผู้พยากรณ์หญิงเดโบราห์ขอให้บาราคช่วยสู้รบกับลิสเราที่ภูเขาทาโบร์

⁴ คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลัปปิโดท เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น ⁵ นางเคยนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามาห์และเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมาหา นางที่นั่นเพื่อให้ชำระความ ⁶ นางใช้คนไปเรียกบาราคบุตรชายอามิโนอัม ให้มาจากเคเดชในนัฟธาลีและกล่าวแก่เขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมิได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า ‘ไปชีรวรวมพลไว้ที่ภูเขาทาโบร์ จงเกณฑ์จากคนนัฟธาลี และคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน’ ⁷ และเราจะชักนำลิสเราแม่ทัพของยาบินให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิซนุ พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า” ⁸ บาราคจึงตอบนางว่า “ถ้าแม่นางไปกับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะไป แต่ถ้าแม้นางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป”⁹ นางจึงตอบว่า “ดิฉันจะไปกับท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะขายสิเสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง” แล้วนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดซ¹⁰ บาราคจึงเรียกเศบูลุนกับนัฟทาลีให้ไปที่เคเดซ มีคนหนึ่งห่มนินเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย¹¹ มีชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์ คนเคไนต์คือจากลูกหลานของโฮบบ์พ่อตาของโมเสส ได้แยกออกจากคนเคไนต์ทั้งหลาย มาตั้งเต็นท์อยู่ไกลออกไปถึงที่ราบศานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดซ¹² เมื่อมีคนไปแจ้งแก่สิเสราว่าบาราคบุตรชายอาบีโนอัม ขึ้นไปที่ภูเขาทาโบร์แล้ว¹³ สิเสรา ก็เรียกรถรบทั้งหมดของท่านออกมา เป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน รวมกับเหล่าทหารทั้งหมดที่ไปด้วย ยกไปจากเมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติไปถึงแม่น้ำคิไซน¹⁴ นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า “ลุกขึ้นเถิด เพราะวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบสิเสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำหน้าท่านไปมิใช่หรือ” บาราคจึงลงไปจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมื่นคนติดตามท่านไป¹⁵ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สิเสราพร้อมกับรถรบทั้งสิ้นของท่านและกองทัพทั้งหมดของท่าน แตกตื่นพ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วสิเสราก็ลงจากรถรบวิ่งหนีไป¹⁶ และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงฮาโรเซทของคนต่างชาติ และกองทัพทั้งหมดของสิเสราก็ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว

ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์ฆ่าสิเสรา

¹⁷ ฝ่ายสิเสราวิ่งหนีไปถึงเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบินกษัตริย์เมืองฮาไซร์เป็นโมตรีกันกับวงศ์วานเฮเบอร์คนเคไนต์¹⁸ ยาเอลจึงออกไปต้อนรับสิเสรา เรียนว่า “เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญ

แฉะเข้ามา เขิญแฉะเข้ามาพุกกับดิฉัน อย่างกลัวอะไรเลย”
 ลีเสราจึงแฉะเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุม
 ตัวให้ ¹⁹ ท่านจึงพูดกับนางว่า “ขอน้ำให้เรากินสักหน่อย
 เพราะเรากระหายน้ำ” นางก็เปิดถุงน้ำนมให้ท่านดื่ม และ
 เอาผ้าคลุมท่านไว้ ²⁰ ลีเสราจึงบอกแก่นางอีกว่า “ขอยื่นเฝือก
 ที่ประตูเต็นท์ ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า ‘มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ’
 จงบอกว่า ‘ไม่มี’ ” ²¹ แต่ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หยิบหลัก
 ชิงเต็นท์ ถือก้อนดินย่องเข้ามา ตอกหลักเข้าที่ขมับของลี
 เสราทะลุติดดิน ขณะเมื่อลีเสรากำลังหลับสนิทอยู่เพราะ
 ความเหน็ดเหนื่อย แล้วลีเสราก็สิ้นชีวิต ²² และดูเถิด บา
 รากไล่ติดตามลีเสรามายัง ยาเอลก็ออกไปต้อนรับเรียน
 ท่านว่า “เขิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็น คนที่ท่าน
 ค้นหายู่นั้น” พอบารากก็เข้าไปในเต็นท์แล้ว ดูเถิด ลีเสรา
 นอนสิ้นชีวิตอยู่ มีหลักเต็นท์ในขมับ ²³ ดังนี้แหละในวันนั้น
 พระเจ้าทรงกระทำให้ยาบินกษัตริย์คานาอันนอนน้อมต่อ
 หนาคอนอิสราเอล ²⁴ และมือของคนอิสราเอลก็กระทำต่อยา
 บินกษัตริย์เมืองคานาอันหนักขึ้นทุกที จนเขาทั้งหลายได้
 ทำลายยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันเสีย

5

บทเพลงของนางเดโบร่ากับบาราก

¹ แล้วนางเดโบร่ากับบารากบุตรชายยาบินโนอัมจึง
 ร้องเพลงในวันนั้นว่า ² “จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราะ
 พระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอล เมื่อประชาชนสมัคใจ
 ช่วย ³ โอ บรรดากษัตริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย
 ของจงเงี้ยวฟัง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮ
 วาห์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้า
 ของอิสราเอล ⁴ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออก

จากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากท้องถื่นเอโดม แผ่นดินก็
 หวาดหวั่นไหว ท้องฟ้าก็ปล่อยลงมา เออ เมฆก็ปล่อยฝนลง
 มา ⁵ ภูเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขา
 ซีไนาย ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของ อิสราเอล
⁶ ใน สมัย ชัม การ์บุตรชายอานาถ สมัยยาเอล ทางหลวง
 ก็หยุด ชะงัก ผู้สัญจร ไป มา ก็ หลบ ไป เดิน ตาม ทาง ซอย
⁷ ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอลก็หยุดยั้ง เขาหยุดยั้งจนดิน
 เดโบราห์ขึ้นมา จนดินขึ้นขึ้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล
⁸ เมื่อ เลือก นับถือพระใหม่ สงคราม ก็ ประชิด เข้า มา ถึง
 ประตูเมือง เห็นมีโล่หรือ หอก สักอัน หนึ่งในพลอิสราเอลสี่
 หูมัน คน หรือ ⁹ จิตใจของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดา
 เจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน
 จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁰ บรรดาท่านผู้ที่ขี่ลา
 เผือก จงบอกกล่าวให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ที่นั่งพิพากษา
 และท่านที่สัญจรไปมา ¹¹ คนที่รอดพ้นจากเสียงนักรบ ฦ
 ที่ตักน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์
 คือกิจการอันชอบธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้ว
 ชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง ¹² ดินเกิด
 ดินเกิด เดโบราห์เอ๋ย ดินเกิด ดินมาร้องเพลง ลูกขึ้นเกิด
 บาราค บุตรชายอาบีโนอัม เอ๋ย พาพวกเชลยของท่านไป
¹³ ครั้งนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปกครองพวก
 ชุนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้า
 ปกครองผู้มีกำลัง ¹⁴ ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาเลขได้ลงมาจากเอ
 ฟราอิม เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชน
 ของท่าน ผู้บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาคีร์และผู้บันทึก
 รายงานของจอมพลออกมาจากเศบูลุน ¹⁵ เจ้านายทั้งหลาย
 ของอิสราคาร์มากับเดโบราห์ และอิสราคาร์กับบาราค

ด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มีความตั้งใจอย่างยิ่ง เพื่อกองพลคนรูเบน ¹⁶ ไฉนท่านจึงรั้งรออยู่ที่คอกแกะเพื่อจะฟัง เสียงปี่ที่เขา เป่าให้ แกะฟัง เพื่อ กองพล คนรูเบน มีการพิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ ¹⁷ ก็เลอาดอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดน ช่างโน้น ส่วนดานอาศัยอยู่กับ เรือกำปั่นทำไมเล่า อาเซอร์นั่งเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้งบ้านเรือนอยู่ตามท่าจอดเรือของเขา ¹⁸ เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคนที่เสียงชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงในสนามรบ ¹⁹ พอบรรดากษัตริย์มาถึงก็รบกัน บรรดา กษัตริย์ คานาอันก็รบที่ทาอานาคริม หวังน้ำเมกิดโดโดยมิได้รับเงินเลย ²⁰ ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน มันทั้งหลายรบกับลิสเรา ²¹ แม่น้ำคิไซนพัดกวาดเขาไปเสีย คือแม่น้ำคิไซน แม่น้ำโบราณนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เหยียบย่ำด้วยกำลังแข็งขัน ²² แล้วเสียงกบ ม้าก็ กระแทบ แรงโดยม้าของเขาวิ่งควบไป ม้าที่มีอำนาจใหญ่โตวิ่งควบไป ²³ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวว่ ‘จงสาปแช่งเมโรสเถิด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขา ไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮวาห์ผู้ผู้มีกำลังมาก’ ²⁴ หญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดก็คือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เป็นหญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่เต็นท์ ²⁵ เขาขอน้ำ นางก็ให้น้ำนม นางเอานมขุ่นใส่ชามหลวงมายื่นให้ ²⁶ นางเอ้อมมือหยิบหลัก เต็นท์ ช่างมือขวาของนาง ฉวย ตะลุมพุก นาง ตอกลิสเราเข้าที่หนึ่ง นางบี ศีรษะของลิสเรา นางตีทะเลขุมมับของ เขา ²⁷ เขาจมลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขาจมลง เขาล้ม เขาจมลงที่ไหน ที่นั้นเขาล้มลงตาย ²⁸ มารดาของลิสเรา มองออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า ‘ทำไมหนอ รถรบของเขาจึงมา ข้าเหลือเกิน ทำไมล้อรถรบของเขาจึงเนินช้าอยู่’ ²⁹ บรรดา

สตรีผู้ฉลาดของนาง จึงตอบนาง เปล่าดอก นางนึกตอบเอาเองว่า ³⁰ ‘เขาทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่ริบมาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย้อมสีที่ริบมาเป็นของสิเสรา ของย้อมสีที่ปักกลวดลายของย้อมสีที่ปักกลวดลายสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่ริบ’ ³¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นตั้งนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์เมื่อโพล่ขึ้นด้วยอานูภาพ” และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

6

คนมีเดียยกดขี่คนอิสราเอล

¹ และคนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียจนเจ็ดปี ² และมือของคนมีเดียก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดีย ประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบังที่เข้มแข็ง ³ เพราะว่าคนอิสราเอลหว่านพืชเมื่อไร คนมีเดียและคนอามาเลขและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา ⁴ เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย ไกลไปถึงเมืองกาซา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคเหลือในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา ⁵ เพราะว่าคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ ⁶ พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดีย คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ ⁷ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดีย ⁸ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหา

คนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมา จากอียิปต์ นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส ⁹ และเราได้ช่วย เจ้าให้พ้นจาก เจ็อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือ ของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เขาให้ออกไปเสียให้ พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเขาให้แก่เจ้า ¹⁰ และเรา บอกกับเจ้าว่า “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้า อย่าเกรงกลัวพระของคนอามไรต์ ในแผ่นดินของเขาซึ่ง เจ้าอาศัยอยู่นั้น” แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเรา ไม่”

ทรงเรียกกิเดโอนมาช่วยคนอิสราเอลให้รอด

¹¹ ฝ่าย ทูต สวรรค์องค์หนึ่ง ของ พระ เย โฮ วาห์มานั่ง อยู่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบิเย เซอร์ ฝ่ายกิเดโอน บุตรชาย ของ ท่าน กำลัง นวด ข้าว สาลีอยู่ในบ่ออย่างอ่อน เพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดียน ¹² ทูต สวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า “เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า” ¹³ กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า “โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว ไฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงนำเรา ออกจากอียิปต์มิใช่หรือ’ แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน” ¹⁴ และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขาตรัสว่า “จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเจ็อมมือพวกมีเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ” ¹⁵ กิเดโอนจึงกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะ ช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์

ต่ำต้อยที่สุดใน คน มนัส เสห์ และตัว ข้าพระองค์ก็เป็น คน เล็ก น้อยที่สุดใน วงศ์วาน บิดาของข้าพระองค์” ¹⁶ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ เขาว่า “แต่เราจะอยู่ กับ เจ้า แน่ และเจ้า จะได้โถมตีคน มีเตียนอย่าง กับ ตี คน คน เดียว” ¹⁷ เขาก็ทูล พระองค์ว่า “ถ้า บัดนี้ ข้า พระองค์ได้รับ พระ กรุณา ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ ขอ ทรง โปรด สำแดง หมายถึง สำคัญ อย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์ ¹⁸ ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี่จนกว่าข้าพระองค์จะ กลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์” และ พระ องค์ ตรัสว่า “เรา จะ คอย อยู่ จนกว่า เจ้า จะ กลับ มาอีก” ¹⁹ ก็เดโอน ก็กลับ เข้า บ้าน จัดลูก แพะ ตัว หนึ่ง กับ แ่งเอฟาห์หนึ่งทำขนม ไร้เชื้อ เขาเอาเนื้อใส่กระจาด ส่วน น้ำ แ่งใส่ ใน หม้อ นำ สิ่ง เหล่า นี้ มา ถวาย พระองค์ที่ได้ตื่น อีกร ²⁰ และทูลสรรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า “จงเอาเนื้อ และขนม ไร้เชื้อ วาง ไว้บนคิลานี้ เท น้ำ แ่ง ราด ของ เหล่า นั้น” ก็เดโอน ก็กระทำ ตาม ²¹ แล้วทูล สรรรค์ ของ พระเยโฮวาห์ก็เอา ปลายไม้ที่ถืออยู่แตะต้อง เนื้อ และขนม ไร้เชื้อ และมีไฟลุกขึ้นมาจากคิลานี้ไหม้เนื้อและขนม ไร้เชื้อจนหมด และทูลสรรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็หายไปพ้นสายตาของเขา ²² ก็เดโอนก็ทราบว่าเป็นทูลสรรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และก็เดโอนพูดว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า บัดนี้ข้า พระองค์ได้เห็นทูลสรรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้า ต่อตา อนิจจา เอ๋ย” ²³ แต่พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ ก็เดโอนว่า “สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัว เลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย” ²⁴ ฝ่ายก็เดโอนก็สร้างแท่นบูชา แท่น หนึ่ง ถวาย พระเยโฮวาห์ที่ นั้น และเรียก ตำบล นั้นว่า พระเยโฮวาห์ชาโลม ทุก วัน นี้แท่น นั้น ก็ ยัง อยู่ ที่ โอ ฟราห์

ซึ่งเป็นของคนอาบีเยเซอร์²⁵ อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกิเดโอนว่า “จงเอาวัวหนุ่มของบิดา คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแท่นพระบาอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลงเสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆแท่นเสียด้วย²⁶ และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บุนป้อมนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นมาเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผาด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น”²⁷ กิเดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะกิเดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จนไม่กล้าทำกลางวันจึงกระทำในเวลากลางคืน²⁸ เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบาอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น²⁹ เขาจึงพูดกันและกันว่า “ใครทำอย่างนั้นะ” เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาทั้งหลายจึงกล่าวว่า “กิเดโอนบุตรชายของโยอาชได้กระทำสิ่งนี้”³⁰ แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาชว่า “จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแท่นของพระบาอัลและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแท่นนั้น”³¹ แต่โยอาชได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า “ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบาอัลหรือ จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบาอัลจะต้องถูกประหารชีวิต เข้านี้แหละ ถ้าพระบาอัลเป็นพระแท่ก็ให้สู้คดีเองเถิด เพราะมีคนมาพังแท่นของท่านลง”³² วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรูบาอัล ใจความว่า “ให้บาอัลสู้คดีเอง” เพราะเขาพังแท่นของท่าน³³ ครั้งนั้นบรรดาคนมีเตียน และคนอามาเลข และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาอิสเรเอล³⁴ แต่พระ

วิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียกคนอาบีเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน³⁵ และท่านส่งผู้สื่อสารไปทั่วมนัสเสห์ เรียกให้เขา ยกติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังฮาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านี้ก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย³⁶ กิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า “ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น³⁷ ดูกฎ ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบ ว่า พระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น”³⁸ ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มชนแกะ เขาบีบได้น้ำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็มชาม³⁹ แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า “ขออย่าให้พระพิโรธพุ่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้น ให้มีน้ำค้างโดยทั่วไป”⁴⁰ ในคืนวันนั้นพระเจ้ายิ่งทรงกระทำตามที่ขอ คือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

7

พระเจ้าทรงบัญชาให้ลดจำนวนทหารน้อยลง

¹ เยรูบบาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุฮาโรด ฝ่ายค่ายของพวกมีเดีย อยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่ภูเขาโมเรห์² พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “คนที่อยู่กับเจ้ายังมี

มากเกินที่เราจะมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเขา เกรงว่าอิสราเอลจะทะนงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า ‘มือของเราเองได้ช่วยเราให้พ้น’³ เพราะฉะนั้นบัดนี้จงประกาศให้เข้าหูคนทั้งปวงว่า ‘ผู้ใดที่กลัวและสั่นเทิ้มอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไปจากภูเขากิเลอาดโดยเร็ว’” และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังมีเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่นี่ และเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า ‘ให้คนนี้ไปกับเจ้า’ ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า ‘คนนี้อ่าให้ไป’ ผู้นั้นไม่ต้องไป”⁵ ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “ทุกคนที่ใช้สั่นเสียน้ำดังสุนัข จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คูกเขาลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูกัน”⁶ จำนวนคนที่ใช้มีอวักน้ำขึ้นเสียนี้อีกสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคูกเขาลงดื่มน้ำ

กิเดโอนได้รับกำลังใจเพิ่มขึ้น พระเจ้าทรงให้ความมั่งคั่งของคนมีเดียนปรากฏ

⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เสียน้ำนั้น และมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน”⁸ ประชาชนจึงถือเสบียงและแตรไว้ และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียนก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา⁹ อยู่มาในคืนวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “จงลุกขึ้น ลงไปยังค่ายเถิด ด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว¹⁰ แต่ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น¹¹ เจ้าจะได้ยินว่า

เขาพูดอะไรกัน ภายหลังกมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น” ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย ¹² ฝ่ายคนมีเดียน และคนอามาเลข กับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ฝูงอูฐของเขาก็นับไม่ถ้วน มากดุจเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล ¹³ ครั้นกิเดโอนแอบมา ดูเกิด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า “ดูเกิด เราฝันเรื่องหนึ่ง ดูเกิด มีขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่ง กลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมีเดียน มาถึงเตนที่โดนเตนที่ทำให้เตนที่ล้มลง พลิกขึ้น แล้วก็ราบไป” ¹⁴ เพื่อนของเขาจึงตอบว่า “นี่ไม่ใช่อันไกลเลย นอกจากดาบของกิเดโอนบุตรชายโยอาชบรูษของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดียน และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเขาแล้ว” ¹⁵ เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็นมัสการ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียนไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว”

คนอิสราเอลชนะโดยใช้แตร หม้อเปลาและคบเพลิง

¹⁶ ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้น ออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเปลา มีคบเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น ¹⁷ และท่านสั่งเขาว่า “จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเกิด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เรากระทำอย่างไร ก็จงกระทำอย่างนั้น” ¹⁸ ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมด แล้วร้องว่า ‘ดาบของพระเยโฮวาห์ และของกิเดโอน’ ” ¹⁹ กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง ฟังพลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้น และต้อยหม้อซึ่งอยู่ในมือให้แตก

20 ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต๋อยหม้อ มือซ้ายถือคอปเพลิง มือขวาถือแตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า “ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน” 21 ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตน เรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอื้ออึงวิ่งหนีไป 22 เมื่อเขา เป่า แตรทั้งสาม ร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาฆ่าฟันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบธชิทธาห์ทางไปเมืองเศเรราห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบล เมโฮลาห์ที่ตำบลทับบาท 23 คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนัฟทาลี และจากอาเซอร์ และจากทั่วมนัสเสห์ และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียนไป 24 และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสาร ออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ประกาศว่า “จงลงมารบพวกมีเดียน และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย” เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมา เขาทั้งหลายยึดแควถึงเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้ 25 จับโอเรบและเศเอบเจ้านายสองคนของพวกมีเดียนได้ เขาฆ่าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ และฆ่าเศเอบเสียที่บ่อย่ำงุ่นชื่อเศเอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียนไป และเขานำเอาศีรษะโอเรบและเศเอบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

8

กิเดโอนไล่ตาม จับและฆ่าษัตริย์แห่งพวกมีเดียน

1 คนเอฟราอิม จึงพูดกับท่านว่า “ทำไม ท่าน จึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียนนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย” และเขาทั้งหลายก็ต่อว่าท่านอย่างรุนแรง 2 ท่าน จึงตอบเขาทั้งหลายว่า “สิ่งที่เราทำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้วได้หรือ ผลองุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บ เล็ม ก็ยิ่งดีกว่าผลองุ่นที่อาบิเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิใช่หรือ 3 พระเจ้าประทานโอเรบและเศเอบ

เจ้านายมีเดียนไว้ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำ
อะไรที่จะเทียบ与您ได้เล่า” เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาทั้ง
หลายก็หายโกรธ 4 กิเดโอนก็มาที่แม่น้ำจอร์แดนและข้าม
ไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ย
แต่ก็ยังติดตามไป 5 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคคทว่า “ขอ
ขนมปังให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรา
กำลังไล่ติดตามเศบาห์และศัลมุนนากษัตริย์แห่งมีเดียน”
6 เจ้านายของเมืองสุคคทจึงตอบว่า “มือของเศบาห์และ
ของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจึงจะเอาขนมปัง
มาเลี้ยงกองทัพของเจ้า” 7 กิเดโอนจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่าง
นั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศบาห์และศัลมุนนาไว้ในมือ
เราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนาม
ย่อยมาวางเหนือเจ้าทั้งหลาย” 8 ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไป
ยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาว
เมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคคท
ตอบ 9 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลด้วยว่า “เมื่อเรากลับ
มาด้วยสันติภาพ เราจะพังป้อมนี้ลงเสีย” 10 ฝ่ายเศบาห์
และศัลมุนนาอาศัยอยู่ที่คารโครกับกองทัพมีทหารหนึ่ง
หมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ทั้งหมด
เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน
11 กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในดินที่ทิศ
ตะวันออกของเมืองโนบาห์และเมืองโยกเบฮาห์เข้าโจมตี
กองทัพได้แล้ว เพราะว่ากองทัพคิดว่าพินภัย 12 เศบาห์
และศัลมุนนาก็หนีไป กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศบาห์กับ
ศัลมุนนากษัตริย์พวกมีเดียนทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพ
ทั้งหมดให้แตกตื่น 13 ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับ
จากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น 14 จับชายหนุ่มชาวเมืองสุ

คคทได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา ชายคนนี้ก็เขียนชื่อเจ้านาย และพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคคทให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยกัน 15 ก็เดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคคทกล่าวว่า “จงมา ดูเศบาห์และศัลมุนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยาะเย้ยเราว่า ‘มือของเศบาห์และของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจะได้เลี้ยงทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้าด้วยขนมปัง’ ” 16 ก็เดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นกันดาร และหนามย่อยด้วย มาสั่งสอนชาวเมืองสุคคท 17 ท่านก็พึ่งป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย 18 ท่านจึงถามเศบาห์และศัลมุนนาว่า “คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์ เป็นคนแบบไหน” เขาตอบว่า “ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชบุตรทุกคน” 19 ก็เดโอนจึงกล่าวว่า “คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราก็จะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น” 20 แล้วท่านสั่งเยเธอรบุตรหัวปีของท่านว่า “จงลุกขึ้นฆ่าเขาทั้งสองเสีย” แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่ 21 ฝ่ายเศบาห์กับศัลมุนนาจึงว่า “ท่านลุกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่า นั้น” ก็เดโอนก็ลุกขึ้นฆ่าเศบาห์และศัลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออุฐของเขาไว้ 22 ครั้งนั้นคนอิสราเอลก็เรียนกิเดโอนว่า “ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดียน” 23 ก็เดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราก็จะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง” 24 ก็เดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า “เรา

จะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหู ซึ่งริบมาได้ นั่น” (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำ เพราะเป็นชนอิซมาเอล) ²⁵ เขาก็เรียนตอบท่านว่า “เราทั้งหลายเต็มใจจะให้” เขาก็ปูผ้าลง วางตุ้มหูซึ่งริบมาได้ นั้นไว้ที่นั่น ²⁶ ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้ นั้นมี น้ำหนักหนึ่ง พันเจ็ดร้อย เซ เชลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉลององศ์สีม่วง ซึ่งกษัตริย์พวก มีเดียนทรง ทั้งเครื่องผูกคออุฐ ด้วย ²⁷ กิเดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปเอโพดเก็บไว้ที่เมืองของท่าน คือโอฟราห์ และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นชู้กับรูปนี้ กระทำให้ เป็นบ่วงดักกิเดโอน และวงศ์วานของท่าน ²⁸ ดังนี้แหละ พวก มีเดียนก็พ่ายแพ้ต่อหน้า คนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี ²⁹ ฝ่ายเยรูบบาอัสบุตรชายของโยอาซก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน ³⁰ กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบั้นเอวของท่าน เจ็ดสิบ คน เพราะท่าน มีภรรยาหลายคน ³¹ เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเคมก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค ³² กิเดโอนบุตรชายของโยอาชมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคนอาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาชบิดาของท่าน

คนอิสราเอลไหว้รูปเคารพ

³³ อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นชู้กับพระบาอัส ถือว่าบาอัสเบริท เป็นพระของเขาทั้งหลาย ³⁴ คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน ³⁵ เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบบาอัส

คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

9

อาบีเมเลคฆ่าบุตรชายทั้งหลายของกิเดโอน

¹ ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบบาอัลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคม แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของตาวา ² “ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเซเคมเถิดว่า ‘จะให้บุตรชายเยรูบบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี’ ขอระลึกไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย” ³ ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเซเคม จิตใจของชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า “เขาเป็นญาติของเรา” ⁴ เขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบาอัลเบริทมอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน ⁵ เขาจึงไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ฆ่าพี่น้องของตน คือบุตรชายเยรูบบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบบาอัล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย ⁶ ชาวเมืองเซเคมและชาววงศ์วานมิลโลทั้งสิ้นก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคม ⁷ เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกริชิม แผลดเสียงร้องให้เขาทั้งหลายฟังว่า “ชาวเมืองเซเคมเอ๋ย ขอจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน ⁸ ครั้งหนึ่งต้นไม้ต่างๆ ได้ออกไปเฉลิมตั้งต้นไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาจึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า

‘เชิญท่านปกครองเราเถิด’⁹ แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า ‘จะให้เราทิ้งน้ำมันของเรา ซึ่งเขาใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และแก่นมนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ’¹⁰ แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’¹¹ แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า ‘จะให้เราทิ้งรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ’¹² ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเถาองุ่นว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’¹³ แต่เถาองุ่นกล่าวแก่เขาว่า ‘จะให้เราทิ้งน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ’¹⁴ บรรดาต้นไม้ก็ไปพูดกับต้นหนามว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’¹⁵ ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า ‘ถ้าแม้ท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสน สีดาร์ เลบานอน เสีย’¹⁶ ฉะนั้นบัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจ และเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มีมือท่านได้กระทำไว้¹⁷ (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับฟุ้งเพื่อเจ้าทั้งหลาย และเสียงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมิเดียน¹⁸ แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลายได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่าน เสียบนศิลาแผ่นเดียว แล้วตั้งอาบีเมเลคบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซเคม เพราะว่าเขาเป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย)¹⁹ ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจ และเที่ยงธรรมต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงชื่นชมในอาบี

เม เลค เกิด และให้ เขา มีความ ชื่นชม ยินดี ใน เจ้า ทั้ง หลาย ด้วย ²⁰ แต่ ถ้า ไม่ เป็น อย่าง นั้น ก็ ขอ ให้ ไฟ ออก มา จาก อาบี เม เลค เผา ผลาญ ชาว เมือง เซเคม และ วงศ์วาน มิสโล และ ให้ ไฟ ออก มา จาก ชาว เมือง เซเคม และ จาก วงศ์วาน มิสโล เผา ผลาญ อาบี เม เลค เสีย ” ²¹ โยธาม ก็ รีบ หนี ไป ยัง เบเออร์ อาศัย อยู่ ที่ นั้น เพราะ กลัว อาบี เม เลค พี่ ชาย ของ ตน ²² เมื่อ อาบี เม เลค ครอบ ครอง อิสราเอล อยู่ ได้ สาม ปี แล้ว ²³ พระ เจ้า ทรง ใช้ วิชา ญาณ ชั่ว เข้า แทรก ระหว่าง อาบี เม เลค กับ ชาว เมือง เซเคม ชาว เมือง เซเคม ก็ ทรยศ ต่อ อาบี เม เลค ²⁴ เพื่อ ความ ทารุณ ที่ เขา ได้ กระทำ แก่ บุตร ชาย เจ็ดสิบ คน ของ เยรูบา อัล จะ สอนอง และ โลหิต ของ คน เหล่า นั้น จะ ได้ ตก แก่ อาบี เม เลค พี่ น้อง ผู้ ได้ ประหาร เขา และ ตก แก่ ชาว เมือง เซเคม ผู้ เสริม กำ ลัง มี อาบี เม เลค ให้ ฆ่า พี่ น้อง ของ ตน ²⁵ ชาว เมือง เซเคม ได้ วาง คน ชุ่ม ช่อน ไว้ คอย ตัก อาบี เม เลค ที่ บน ยอด ภูเขา เขาก็ ปล้น คน ทั้ง ปวง ที่ ผ่าน ไป มา ทาง นั้น และ มี คน บอ กอาบี เม เลค ให้ ทราบ ²⁶ ฝ่าย กาย อัล บุตร ชาย เอเบด กับ ญาติ ของ เขา เข้า ไป ใน เมือง เซเคม ชาว เซเคม ไว้ เนื้อ เชื้อ ใจ กาย อัล ²⁷ จึง พา กัน ออก ไป ใน สวน องุ่น เก็บ ผล มาย่ำ ทำ การ เลี้ยง สุม โภช ใน วิหาร พระ ของ เขา เขา รับ ประทาน และ ต้ม และ ตา แข่ง อาบี เม เลค ด้วย ²⁸ กาย อัล บุตร ชาย เอเบด จึง กล่าว ว่า “อาบี เม เลค คือ ใคร และ เรา ชาว เซเคม เป็น ใคร กัน จึง ต้อง มา พรน นิบัติ เขา เขา เป็น บุตร ชาย ของ เยรูบา อัล มิใช่ หรือ และ เศบูล เป็น เจ้า หน้า ที่ ของ เขา มิใช่ หรือ จง พรน นิบัติ คน ฮาโมร์ นิดา ของ เซเคม เกิด เรา จะ พรน นิบัติ อาบี เม เลค ทำ ไหม เล่า ²⁹ ถ้า คน เมือง นี้ อยู่ ได้ ปก ครอง เรา นะ เรา จะ ถอด อาบี เม เลค เสีย ” เขา จึง ทำ อาบี เม เลค ว่า “จง เพิ่ม กอง ทัพ ของ ท่าน ขึ้น แล้ว ออก มา เกิด ” ³⁰ พอ เศบูล เจ้า เมือง ได้ ยิน ถ้อย คำ ขอ กาย อัล บุตร ชาย เอเบด ก็ โกรธ ³¹ จึง ส่ง ผู้ สือ สาร ไป ยัง อาบี

เมเลคอย่างลับๆกล่าวว่า “ดูเถิด กาลัษบุตรชายเอเบตและญาติของเขา มาที่ เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขาอยู่แหย่เมืองนั้น ให้ต่อสู้กับท่าน ³² ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลา กลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปซุ่มคอยอยู่ในทุ่งนา ³³ รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่รีบรุกเข้าเมือง และดูเถิด เมื่อกาลัษกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย” ³⁴ ฝ่ายอาบีเมเลค และกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลา กลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปซุ่มคอยสู้เมืองเซเคม ³⁵ กาลัษบุตรชายเอเบตก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่าน ออกมาจากที่ซุ่มซ่อน ³⁶ และเมื่อ กาลัษ เห็น กองทัพ จึง พูดกับเศบูลว่า “ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจากยอดภูเขา” เศบูลตอบเขาว่า “ท่านเห็นเงาภูเขาเป็น คนไปกระมัง” ³⁷ กาลัษพูดขึ้นอีกว่า “ดูซิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และ กองทัพอีก กอง หนึ่ง กำลัง ออก มา จาก ทาง ที่ราบ เม โอ เนนิม” ³⁸ เศบูลก็กล่าวแก่ กาลัษ ว่า “ปาก ของ ท่าน อยู่ที่ไหน เดียวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า ‘อาบีเมเลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรนนิบัติ’ คนเหล่านี้ เป็น คนที่ ท่าน หมั่น ประมาท มิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด” ³⁹ กาลัษก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค ⁴⁰ อาบีเมเลคก็ขับไล่กาลัษหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง ⁴¹ ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กาลัษกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป ⁴² ต่อมา รุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง ⁴³ ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสาม

กอง ชุ่มคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา ⁴⁴ ส่วนอาบี เม เลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย ⁴⁵ อาบี เม เลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หว่านเกลือลงไป ⁴⁶ เมื่อบรรดาชาวบ้านหอเซเคมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในป้อมในวิหารของพระเบริท ⁴⁷ มีคนไปเรียนอาบี เม เลคว่า บรรดาชาวบ้านหอเซเคมไปมั่วสุมกันอยู่ ⁴⁸ อาบี เม เลคก็ขึ้นไปบนภูเขาศีลโมน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อาบี เม เลคถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่ป่าแบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า “เจ้าเห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด” ⁴⁹ ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบี เม เลคไปสุมไว้ ณ ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น ชาวบ้านหอเซเคมก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

อาบี เม เลคถูกทำลาย

⁵⁰ อาบี เม เลคไปยังเมืองเธเบศตั้งค่ายประชิดเมืองเธเบศไว้ และยึด เมือง นั้น ได้ ⁵¹ แต่ในเมือง มี หอรบ แห่ง หนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปิดประตูขังตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ ⁵² อาบี เม เลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กัน จนเข้ามาใกล้ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา ⁵³ มีหญิงคนหนึ่งเอาหินโมชันบนพุ่มศิระชะอาบี เม เลค กะโหลกศิระชะของท่านแตก ⁵⁴ ท่านจึงรีบร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า “เอาดาบฟันเราเสียเพื่อคนจะไม่กล่าวว่า ‘ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขา

ตาย' ” ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่ความตาย ⁵⁵ เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน ⁵⁶ ดังนั้นแหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย ⁵⁷ และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแช่งของโยธามบุตรชายเยรูบบาอัลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

10

โทลาภัยยาอีร์เป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล

¹ ต่อจากอาบีเมเลคมี คนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พ้นชื่อโทลาบุตรชายของปุวาห์ผู้เป็นบุตรชายของโดโด คนอิสราเอล และเขาอยู่ที่เมืองซามิร์ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม ² ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองซามิร์ ³ ต่อมายาอีร์คนกิเลอาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสองปี ⁴ ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ซึ่งลูกลาสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมือง เรียกว่าเมืองฮาโวทยาอีร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ⁵ ยาอีร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

พระเจ้าทรงพระพิโรธคนที่ไหว้รูปเคารพ

⁶ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองโมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟีลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย หาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่ ⁷ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรง

ผู้วินิจฉัย 10:8 33 ผู้วินิจฉัย 10:18

ชายเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียและในมือของคนอัมโมน 8 เขาได้ข่มเหง และบีบบังคับ คนอิสราเอลในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดินของคนอามไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี 9 ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์ และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับวงศ์วานเอฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง 10 และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล” 11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “เรามีช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอามไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟีลิสเตียหรือ 12 ทั้งคนไซดอน คนอามาเลซ และชาวมาโอนได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย 13 แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ฉะนั้นเราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป 14 จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเกิดให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้” 15 และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด” 16 ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล 17 ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์ 18 และประชาชนกับพวกประมุขของคนกิเลอาดพูดกันว่า “ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัม

โมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด”

11

เยฟธาห์สู้รบกับคนอัมโมน

¹ เยฟธาห์ คน กิเลอาด เป็น ทเกล้า ทหาร แต่เป็น บุตรชายของหญิงแพศยา กิเลอาดให้กำเนิดบุตรชื่อเยฟธาห์ ² ภรรยาแท้ของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว จึงผลักไสเยฟธาห์ออกไปเสีย โดยกล่าวว่า “เจ้าจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น” ³ เยฟธาห์จึงหนีจากพี่น้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พวกนักเลงก็ มั่ว สุมกับเยฟธาห์ และติดตามเขาไป ⁴ ต่อมาภายหลังคนอัมโมน ได้ ทำ สงคราม กับ คน อิสราเอล ⁵ และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาดได้ไป เพื่อจะพาเยฟธาห์มาจากแผ่นดินโทบ ⁶ เขากล่าวแก่เยฟธาห์ว่า “จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้ต่อสู้กับคนอัมโมน” ⁷ แต่เยฟธาห์กล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า “ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกข์ยาก ท่าน จะ มา หา ข้าพเจ้า ทำไม เล่า” ⁸ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยฟธาห์ว่า “เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วย ต้องการ ให้ ท่าน ไป กับ เรา สู้รบ กับ คนอัมโมน แล้ว มา เป็น หัวหน้า ของ เรา ที่ จะ ปกครอง ชาว กิเลอาด ทั้ง ปวง” ⁹ เยฟธาห์จึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า “ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า” ¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด

จึงตอบเยฟธาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ” ¹¹ เยฟธาห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเขา แล้วเยฟธาห์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์ ¹² เยฟธาห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยัง กษัตริย์คนอัมโมนถามว่า “ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า” ¹³ กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟธาห์ว่า “เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกมาจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยบบอกและถึงแม่น้ำจอร์แดน ฉะนั้นบัดนี้ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี” ¹⁴ และเยฟธาห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหากษัตริย์คนอัมโมนอีก ¹⁵ ให้กล่าวว่า “เยฟธาห์กล่าวดังนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับ หรือแผ่นดินของคนอัมโมน ¹⁶ แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขาได้เดินไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช ¹⁷ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยัง กษัตริย์เอโดม กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าขออนุญาต ยกผ่านแผ่นดินของท่านไป’ แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง และก็ได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยัง กษัตริย์เมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง ดังนั้นอิสราเอลจึงยับยั้งอยู่ที่คาเดช ¹⁸ แล้วเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ฟากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น แต่เขามีได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่ามีแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ ¹⁹ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ กษัตริย์กรุงเฮชบอน อิสราเอลเรียนท่านว่า ‘ขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า’ ²⁰ แต่สิโหนไม่

วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน ฉะนั้นลีโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่าน ตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาส และสู้รบกับ อิสราเอล ²¹ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบลีโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น ²² และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโมไรต์ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอก และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน ²³ ดังนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขับไล่คนอาโมไรต์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอล ประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถึงเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ ²⁴ ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระเคโมซพระของท่านมอบให้ท่านยึด ครอง ดอกหรือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา เราก็ยึดครองที่ของผู้นั้น ²⁵ ฝ่ายท่านจะดีกว่าบาลา คบุตรชายสิปโปร์กษัตริย์เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ ²⁶ เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮชบอน และชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า ²⁷ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้ กระทำ ความ ผิด ต่อข้าพเจ้า ในการที่ ทำ สงคราม กับข้าพเจ้า ขอพระเยโฮวาห์จอม ผู้พิพากษา เป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้” ²⁸ แต่กษัตริย์ของ คน อัม โม นมิได้เชื่อฟังใน คำ ของ เยฟธาห์ ซึ่ง ท่าน ส่ง ไป ให้ ²⁹ พระ วิญญาณ ของ พระ เย โฮ วาห์ก็มาสถิตกับเยฟธาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิ

เลอาด ท่านยกผ่านต่อไปถึงที่คนอัมโมน

คำสาบานอันไร้ปัญญาของเยฟธาห์

³⁰ และเยฟธาห์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าพระองค์ทรงมอบ คนอัมโมน ไว้ ใน มือ ของ ข้า พระองค์แล้ว ³¹ ผู้ใดที่ ออก มา จาก ประตู เรือน ของ ข้า พระองค์ เพื่อ ต้อนรับ ข้า พระองค์ เมื่อ ข้า พระองค์กลับ มา จาก คน อัม โม น นั้น ด้วย ความ สงบ แล้ว ผู้ นั้น จะ ต้อง เป็น ของ ของ พระ เย โฮ วาห์ และข้า พระองค์ จะ ถวาย ผู้ นั้น เป็น เครื่อง เเผา บูชา ” ³² แล้วเยฟธาห์จึงยกข้ามไปสู้รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบ เขา ไว้ ใน มือ ของ ท่าน ³³ และท่านได้ประหารเขาจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆ เมืองมินนิทรวมยี่สิบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ³⁴ แล้วเยฟธาห์ก็กลับมาบ้านที่มิสปาห์ ดูเถิด บุตรสาวของท่านถือรำมะนาเดินโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจาก บุตรสาว คน นี้ ท่าน ไม่มีบุตร ชาย และ บุตรสาว เลย ³⁵ และ ต่อ มา เมื่อ ท่าน เห็น เธอ แล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า “อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแ่แล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่ง เพราะพ่อได้อ้าปากปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนคำก็ไม่ได้ ” ³⁶ เธอ จึง พุดกับ พ่อ ว่า “คุณ พ่อ ขา เมื่อ คุณ พ่อ ออกปากสัญญา กับ พระ เย โฮ วาห์ ไร้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูก ตาม คำ ที่ ออก จาก ปาก ของ คุณ พ่อ เกิด เพราะ พระ เย โฮ วาห์ ได้ ทรง แก้ แค้น คน อัม โม น ศัตรู เพื่อ คุณ พ่อ แล้ว ” ³⁷ และเธอพุดกับบิดาของเธอว่า “ขอให้ลูกอย่างนี้เกิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไป

บนภูเขา ร้องให้คร่ำครวญถึง ความเป็นพรหมจารีของ ลูก
ลูกกับเพื่อนๆของลูก” 38 ท่านจึงตอบว่า “ไปเถิด” และท่าน
ก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกเพื่อน
ของเธอ แล้วร้องให้คร่ำครวญถึง ความเป็นพรหมจารีของ
เธอบนภูเขา 39 อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมา
หาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฏิญาณ
ที่ได้ปฏิญาณไว้ เธอยังไม่เคยสมสู่กับชายใดเลย และก็เป็น
ธรรมนิยม ในอิสราเอล 40 คือ ที่บุตรสาวชาวอิสราเอล ไป
ร้องไห้ทุกข์ให้บุตรสาวของเยฟธาห์คนกิเลอาดปีละสี่วัน

12

เยฟธาห์ชนะคนเอฟราอิม

1 ฝ่าย คน เอฟ รา อิม มา พร้อม กัน ข้าม ไป ทาง เทือก
พุดกับเยฟธาห์ว่า “เหตุใดท่าน ยกข้าม ไป รบ คน อัม โมน
แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนทับท่านเสีย”
2 เยฟธาห์ จึง ตอบ เขา ว่า “ข้าพเจ้า กับ ประชาชน ตัด การ
ศึกใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่าน
ไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา 3 เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วย
ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสียดชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับ
คนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบ เขา ไว้ ใน มือ ของ
ข้าพเจ้า วันนี้ท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอัน
ใด” 4 เยฟธาห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคน
เอฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคนเอฟราอิม เพราะเขา
กล่าวว่า “เจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอ
ฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมันัสเสห์” 5 ชาวกิเล
อาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม
เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอกว่า “ขอให้ข้ามไป
ที่เถิด” คนกิเลอาดจะถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนเอฟราอิม
หรือ” เมื่อเขาตอบว่า “เปล่า” 6 เขาจะบอกว่า “จงว่าคำว่า

ซิบโบเลท” คนนั้นจะว่า “ซิบโบเลท” เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ทำข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน⁷ เยฟธาห์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี แล้วเยฟธาห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด

ผู้วินิจฉัยอิบซาน เอลอนและอับโดน

⁸ ถัดเยฟธาห์มาคืออิบซานแห่งเบธเลเฮมได้วินิจฉัยอิสราเอล⁹ ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี¹⁰ แล้วอิบซานก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม¹¹ ถัดท่านมา เอลอนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี¹² แล้วเอลอนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน¹³ ถัดท่านมา อับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปีราโธวินิจฉัยอิสราเอล¹⁴ ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ซี้ลาเจ็ดสิบตัว ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี¹⁵ แล้วอับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปีราโธก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปีราโธในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

13

ความบาปของคนอิสราเอล บิดามารดาของแซมสัน

¹ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียสี่สิบปี² มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโคราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมานออาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมันไม่มีบุตรเลย³ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่นางนั้น กล่าว

แก่นางว่า “ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้ง ครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย ⁴ ฉะนั้นบัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้า องุ่น หรือ เมรัย และอย่ารับ ประทาน ของ มลทิน ⁵ เพราะ ดูเถิด เจ้าจะตั้ง ครรภ์ และคลอด บุตร เป็นชาย อย่าให้มิด โทณ ถูก ศิระชะ ของ เขา เพราะ เด็ก คน นี้ จะ เป็น พวก นา ศีร์ แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ใน ครรภ์ เขา จะ เป็น คน เริ่ม ช่วย คน อิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลิสเตีย” ⁶ ฝ่ายหญิง นั้นจึงไปบอกสามีว่า “มีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาดิฉัน ไบหน้า ของ ท่าน เหมือน ไบหน้า ทูต สวรรค์ ของ พระเจ้า นำ กลั้วนัก ดิฉัน ไม่ได้ถาม ท่าน ว่า ท่าน มา จาก ไหน และ ท่าน ก็ไม่บอกชื่อของ ท่าน แก่ดิฉัน ⁷ แต่ท่านบอกดิฉันว่า ‘ดูเถิด เจ้า จะ ตั้ง ครรภ์ และ คลอด บุตร ชาย ฉะนั้น อย่า ดื่ม เหล้า องุ่น หรือ เมรัย อย่ารับ ประทาน ของ มลทิน เพราะเด็ก นั้น จะ เป็น พวก นา ศีร์ แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย’” ⁸ แล้ว มา โน อาห์ก็วิ่ง วอน พระ เย โห วาห์ ทูล ว่า “โอ ข้า แต่ พระ เย โห วาห์ ขอ บุรุษ ของ พระเจ้า ผู้ ซึ่ง พระองค์ ทรง ใช้มานั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอน ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ ควร กระทำ อย่างไร แก่ เด็ก ที่ จะ เกิด มานั้น” ⁹ และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และ ทูต สวรรค์ ของ พระเจ้า มา หา หญิง นั้น อีก เมื่อ นาง นั่ง อยู่ ใน ท่ง นา แต่มาโนอาห์สามีของนาง ไม่ได้อยู่ด้วย ¹⁰ นาง ก็ รีบ วิ่ง ไป บอก สามี ว่า “ดูเถิด บุรุษ ผู้ ที่ ปรากฏ แก่ ดิฉัน วัน นั้น ได้ มา ปรากฏ แก่ ดิฉัน อีก” ¹¹ มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อ มา ถึง บุรุษ ผู้ นั้น เขา จึง ว่า “ท่าน เป็น บุรุษ ผู้ ที่ พุด กับ ผู้ หญิง คน นี้ หรือ” ผู้ นั้น ตอบ ว่า “เรา เป็น ผู้ นั้น แหะละ” ¹² มา โน อาห์ จึง กล่าว ว่า “บัดนี้ขอให้ถ้อยคำของ ท่าน เป็น ความ

จริง ข้าพเจ้าทั้งสอง ควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร”¹³ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกแก่มาโนอาห์ว่า “บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี¹⁴ อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจาก เถา องุ่น อย่าให้นาง ต้ม เหล้า องุ่น หรือ เมรัย อย่ารับ ประทาน ของ มลทิน สิ่งใดที่เรา บัญชา นางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ”¹⁵ มาโนอาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า “ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน”¹⁶ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอก มาโนอาห์ว่า “ถึง เจ้า จะให้เรารอ เราจะไม่รับ ประทาน อาหาร ของ เจ้า แต่ถ้า เจ้า จะจัด เครื่อง เฒาบูชา เจ้า จง ถวาย แต่ พระ เย โฮวาห์” เพราะว่า มาโนอาห์ไม่ทราบ ว่าท่านผู้นั้น เป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์¹⁷ มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า “ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน”¹⁸ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอก มาโนอาห์ว่า “ถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่”¹⁹ มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับ ธัญญาบูชา มาถวายบูชา บน ศิลา แต่ พระ เย โฮวาห์ และ ทูต สวรรค์ นั้น กระทำ การมหัศจรรย์ มาโนอาห์และภรรยา ก็มองดู²⁰ และอยู่มาเมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเปลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขาทั้งสองก็ซบหน้าลงถึงดิน²¹ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์²² และมาโน

อาห์พูดกับภรรยาของตนว่า “เราจะตายเป็นแน่ เพราะเรา
ได้เห็นพระเจ้า”²³ แต่ภรรยาบอกเขาว่า “ถ้าพระเยโฮวาห์
ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชา
และธัญญาบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวง
เหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา”²⁴ ผู้หญิงนั้นก็
คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโต
ขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เขา²⁵ และพระ
วิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มเฝ้าใจเขาที่ค่ายดานระ
หว่างโคราห์กับเอชทาโอล

14

แซมสันหลงรักหญิงสาวคนฟีลิสเตีย

¹ แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคน
ฟีลิสเตียคนหนึ่ง ที่เมืองทิมนาห์² แล้วท่านจึงขึ้นมาบอก
บิดามารดาของตนว่า “ฉันเห็นผู้หญิงคนฟีลิสเตียคนหนึ่ง
ที่เมืองทิมนาห์ ฉะนั้นไปขอเขาให้เป็นภรรยาฉันที”³ แต่บิดา
และมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า “ไม่มีผู้หญิงสักคน
หนึ่งในท่ามกลางบุตรสาวแห่งญาติพี่น้องของเจ้า หรือใน
ท่ามกลางชนชาติของเรา หรือ เจ้าจึงไปรับภรรยาจากคน
ฟีลิสเตียที่ไม่เข้าสู่หนัด” แต่แซมสันกล่าวแก่บิดาว่า “ไป
ขอหญิงนั้นให้ฉันที เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก”⁴ บิดา
มารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นเรื่องนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์
เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้อันฟีลิสเตีย ครั้ง
นั้นคนฟีลิสเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล

แซมสันฆ่าสิงโตด้วยมือเปล่า

⁵ ฝ่ายแซมสันก็ลงไปที่เมืองทิมนาห์กับบิดามารดาของ
ตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมนาห์ ดูเถิด มีสิงโตหนุ่ม

ตัวหนึ่ง คำนราม เข้าใส่ท่าน 6 พระวิญญูญาณ ของ พระ เย โโฮ วาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงฉีกสิงโตออก อย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอก ให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบว่าท่านได้ทำอะไรไป 7 แซมสันก็ลงไปพุดจากกับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสัน มาก

แซมสันทลายปริศนาคนฟิลิสเตีย

8 ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็ แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีผึ้งฝูงหนึ่งทำรังอยู่ในซาก สิงโตนั้น มีน้ำผึ้งด้วย 9 แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงผึ้ง มาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึง แบ่งให้บิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่าน้ำ ผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต 10 ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิง คนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆ เขา กระทำกัน 11 และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำ เพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย 12 แซมสันกล่าวแก่เขาว่า “ให้ข้าพเจ้าทลายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าทลายได้ก่อน จบ การเลี้ยง เจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อปานสามสิบชุด และ เสื้อสามสิบชุดด้วย 13 แต่ถ้าท่านทั้งหลายทลายไม่ได้ ท่าน ต้องให้เสื้อปานสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า” เขาก็ตอบท่านว่า “ทลายมาเถิดเราจะฟัง” 14 ฝ่ายแซมสัน จึงกล่าวแก่เขาว่า “มีของกินได้ ออก มา จาก ตัวผู้ กิน เขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง” ในสามวันเขาก็ยัง แก่ปริศนาคำนี้ไม่ได้ 15 ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ้อนวอน ภรรยาของ แซมสันว่า “จงลวงสามีของเจ้าให้แก้ปริศนา นี้ให้เราฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัว บิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรา มาหวัง จะทำให้เรายากจน หรือ” 16 ภรรยาของ แซมสัน ไปร้องให้กับแซมสันว่า “เธอ เกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอทลายปริศนาแก่ชาวเมืองของ

ฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง” แซมสันจึงบอกว่า “ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้”¹⁷ เธอร้องให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอกวานทำงานมากนั้ก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง¹⁸ พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า “มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต” แซมสันจึงบอกเขาว่า “ถ้าเจ้าไม่เอาแม่วัวของเราช่วยเถิด เจ้าคงจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้”

แซมสันแก้แค้นให้คนฟิลิสเตีย

¹⁹ และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปที่ยัซเคโลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน ริม เอา ข้าว ของ และ มอบ เสื่อ ให้ผู้ที่แก้ปริศนาแล้ว ให้กลับ ไป บ้าน ของ บิดาด้วย ความ โกรธ อย่าง มาก ²⁰ ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย

15

¹ ครั้น ล่วง มา หลาย วัน ถึง ฤดูเกี่ยว ข้าว สาลี แซมสันก็เอา ลูก แพะ ตัว หนึ่ง ไป เยี่ยม ภรรยา พูด ว่า “ฉัน จะ เข้า ไป หาภรรยาของฉันที่ในห้อง” แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป ² พ่อตาจึงว่า “ข้าเข้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ขอจงรับน้องแทนพี่เถิด”

แซมสันเผาฟ่อนข้าวของคนฟิลิสเตีย

³ แซมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า “คราวนี้เราจะมีโทษน้อยกว่าคนฟิลิสเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย”⁴ แซมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างหางทุกๆคู่⁵ พอจุดคบ

เพลงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของคนฟิลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟ่อนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย 6 คนฟิลิสเตียจึงถามว่า “ใครทำอย่างนี้” เขาตอบว่า “แซมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพ่อตาเอาภรรยาของแซมสันยกให้เพื่อนเสีย” ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผา nang กับบิดาของนางเสียด้วยไฟ 7 แซมสันจึงบอกพวกเหล่านั้นว่า “เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก” 8 แล้วแซมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสียแหลกทีเดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแซมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตอม 9 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี 10 พวกคนยูดาห์จึงถามว่า “ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม” พวกเหล่านั้นตอบว่า “เราขึ้นมามัดแซมสันเพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา” 11 คนยูดาห์สามพันคนลงไปที่ช่องศิลาเอตอม และกล่าวแก่แซมสันว่า “ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้” แซมสันจึงตอบเขาว่า “เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น” 12 คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า “เราจะลงมามัดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย” แซมสันจึงบอกเขาว่า “ขอปฏิญาณให้ข้าพเจ้าว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า” 13 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า “เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย” เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแซมสันไว้ และพาขึ้นมาจากศิลานั้น

แซมสันฆ่าคนฟิลิสเตียหนึ่งพันคน

14 เมื่อท่านมาถึง เลอีแล้ว คนฟิลิสเตียก็ร้องอีกทีก็มาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับ

แซมสัน อย่าง มาก เชือก พวน ที่ ผูก แขน ของ ท่าน ก็ เป็น ประจวบ ปาน ที่ ไหม้ ไฟ เครื่อง จอง จำ นั้น ก็ หลุด ออก จาก มือ ¹⁵ ท่าน มา พบ กระจุก ขา กรรไกร ลา สดๆ อัน หนึ่ง จึง ยื่น มือ หยิบ มา และ ฆ่า คน เหล่า นั้น เสีย หนึ่ง พัน คน ¹⁶ แซมสัน กล่าว ว่า “ด้วย ขา กรรไกร ลา เป็น กอง ซ้อน กอง ด้วย ขา กรรไกร ลา เรา ได้ ฆ่า คน หนึ่ง พัน เสีย” ¹⁷ อยู่ มา เมื่อ ท่าน กล่าว เช่น นั้น แล้วย ก็ โยน กระจุก ขา กรรไกร ลา ทิ้ง ไป ท่าน จึง เรียก ชื่อ ตำบล นั้น ว่า รา มา ท เลฮี ¹⁸ แซมสัน กระจาย น้ำ มาก จึง ร้อง ทุกข์ ถึง พระ เยโฮวา หว่า “การ ช่วย ให้ พัน อัน ยิ่ง ใหญ่ พระ องค์ ประทาน ให้ สำ เร็จ ด้วย มือ ผู้ รับ ใช้ ของ พระ องค์ บัด นี้ ข้า พระ องค์ จะ ตาย เพราะ อด น้ำ อยู่ แล้ว และ ตก อยู่ ใน มือ ของ ผู้ ไม่ เข้า สู่ หน้ ตมิ ใช้ หรือ พระ เจ้า ข้า” ¹⁹ พระ เจ้า จึง ทรง เปิด ช่อง ที่ กระจุก ขา กรรไกร ลา ให้ น้ำ ไหล ออก มา จาก ที่ นั้น ท่าน ก็ ได้ ต้ม และ จิต วิญญา ณ ก็ สด ชื่น พ้น ขึ้น อีก เพราะ ฉะนั้น ที่ แห่ง นั้น ท่าน จึง เรียก ชื่อ ว่า เอน หัก โคร์ อยู่ ที่ เลฮี จน ถึง ทุก วัน นี้ ²⁰ และ ท่าน วิ นิจ ฉัย อี สรา เอล ใน สมัย ของ คน ฟิ ลิ ส เตีย ยี่สิบ ปี

16

¹ แซมสัน ไป ที่ เมือง กาซา พบ หญิง แพศยา คน หนึ่ง ก็ เข้า ไป นอน ด้วย ² มี คน ไป บอก ชาว กาซา ว่า “แซมสัน มา ที่ นี้ แล้ว” เขาก็ ล้อม ที่ นั้น ไว้ และ คอย ชุ่ม ที่ ประตู เมือง ตลอด คืน เขา ชุ่ม เจียบ อยู่ คืน ยี่ รุ่ง กล่าว ว่า “ให้ เรา รอ อยู่ จน รุ่ง เข้า แล้ว เรา จะ ฆ่า เขา เสีย” ³ แต่ แซมสัน นอน อยู่ จน ถึง เทียง คิน พอ ถึง เทียง คิน ท่าน ก็ ลุก ขึ้น ยก ประตู เมือง รวม ทั้ง เสา สอง ต้น พร้อมทั้ง ตาล ประตู ใส่ บา แยก ไป ถึง ยอด ภูเขา ซึ่ง อยู่ ตรง หน้า เมือง เฮ โบรม

เดลีลาห์ล่อลวงและจับแซมสัน

4 อยู่มาภายหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่หุบเขาเมืองโสเรก ชื่อเดลีลาห์ 5 เจ้านายฟีลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า “จงลวงเขาเพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขาอยู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น” 6 เดลีลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า “ขอบอกดิฉันหน่อยเถอะว่า กำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน จะมัดเธอไว้ได้อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์” 7 แซมสันจึงบอกนางว่า “ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลียเหมือนกับชายอื่นๆ” 8 แล้วเจ้านายฟีลิสเตียก็เอาสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามัดท่านไว้ 9 นางจัดคนให้ช่มอยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า “แซมสันเจ้า คนฟีลิสเตียมาจับเธอแล้ว” แซมสันก็ดึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง 10 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า “ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอมุสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่” 11 ท่านก็ตอบนางว่า “ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้ มามัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่นๆ” 12 เดลีลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า “แซมสันเจ้า คนฟีลิสเตียมาจับท่านแล้ว” และคนช่มคอยอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย 13 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า “เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมุสาต่อฉัน บอกฉันเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่” ท่านจึงบอกนางว่า “ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นยืน กระทกด้วยฟืมให้แน่น” 14 เดลีลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มทอเข้ากับด้าย

เส้นยืนกระตักด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า “แซมสันจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟืม หูก และด้ายเส้นยืนไปหมด ¹⁵ นางจึงพูดกับแซมสันว่า “เธอพูดได้อย่างไรว่า ‘ฉันรักเธอ’ เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอไม่ได้บอกฉันจริงๆ ว่ากำลัง มหาศาลของ เธออยู่ที่ไหน” ¹⁶ อยู่มา เมื่อนาง พูด คาคัดค้นท่านวันแล้ววันเล่า และซักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เมื่อแทบจะตาย ¹⁷ จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า “มิดโกนยังไม่เคยถูก ศิระษะของฉัน เพราะฉันเป็นพวกนาศิร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ใน ครรภ์ของ มารดา ถ้าโกนผมฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเพลียเหมือนชายอื่น” ¹⁸ เมื่อ เดลีลาห์เห็นว่า ท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้านายฟิลิสเตียว่า “ขอจงขึ้น มาอีกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว” แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้น มาหานางถือเงินมาด้วย ¹⁹ นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บน ตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ด แหยมออกจากศิระษะของท่าน นางก็ตั้งต้นรบกวนแซมสัน กำลังของแซมสันก็หมดไป ²⁰ นางจึงบอกว่า “แซมสันจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า “ฉันจะออกไปอย่างครั้งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป” ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว ²¹ คนฟิลิสเตียก็มาจับท่านทะเลงดาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กาซา เอาตรวนทองสัมฤทธิ์ล่ามไว้ และให้ท่านม่แป้งอยู่ที่ในเรือนจำ ²² ตั้งแต่โกนผมแล้ว ผมที่ศิระษะของท่านก็ค่อยๆงอกขึ้นมา

แซมสันมีการชัชชนะตอนสิ้นชีวิต

ผู้วินิจฉัย 16:23 49 ผู้วินิจฉัย 16:31

²³ ฝ่าย เจ้า นาย พิ ลี ส เตีย ประชุม กัน เพื่อ ถวาย เครื่อง สัตว ภูเขา ยี่ง ใหญ่ แก่ พระ ดา โคน พระ ของ เขา ทั้ง หลาย และ ขึ้น ชม ยิน ดี เพราะ เขา กล่าว ว่า “พระ ของ เรา ได้ มอบ แชม สัน คั ตู รุ ของ เรา ไว้ ใน มือ เรา แล้ว” ²⁴ เมื่อ ประชา ชน เห็น แชม สัน ก็ สรร เสริญ พระ ของ ตน ว่า “พระ ของ เรา ได้ มอบ คั ตู รุ ผู้ ทำลาย แผ่น ดิน ของ เรา ไว้ ใน มือ ของ เรา และ เขา ฆ่า พวก เรา เสีย เป็น อัน มาก” ²⁵ ต่อ มา เมื่อ จิต ใจ ของ เขา ร่า เริง เต็ม ที่ แล้ว เขา จึง พู ด ว่า “จง เรียก แชม สัน มา เล่น ตลก ให้ เรา ดู” เขา จึง ไป เรียก แชม สัน ออก มา จาก เรือน จำ แชม สัน ก็ มา เล่น ตลก ต่อ หน้า เขา เขา พา ทาน มา ยืน อยู่ ระหว่าง เสา ²⁶ แชม สัน จึง บอก เด็ก ที่ จูง มือ ตน มา ว่า “ขอ พา ฉัน ให้ ไป คล่า เสา ที่ รอง รับ ตึก นี้อยู่ ฉัน จะ ได้ พิง เสา นั้น” ²⁷ มี ผู้ ชาย และ ผู้ หญิง อยู่ เต็ม ตึก นั้น เจ้า นาย พิ ลี ส เตีย ก็ อยู่ ที่ นั้น ทั้งหมด นอก จาก นั้น ยัง มี ชาย หญิง ประมา ณ สาม พัน คน บน หลัง คา ตึก ดู แชม สัน เล่น ตลก ²⁸ ฝ่าย แชม สัน ก็ ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โหวา ห์ ว่า “โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ขอ ทรง ระลึก ถึง ข้า พระ องค์ ขอ ประ ทาน กำ ลัง แก่ ข้า พระ องค์ ครั้ง นี้ อีก ครั้ง เดียว โอ ข้า แต่ พระ เจ้า เพื่อ ใน เวลา นี้ ข้า พระ องค์ จะ ได้ แก่ แค้น คน พิ ลี ส เตีย เพื่อ ตา ทั้ง สอง ข้าง ของ ข้า พระ องค์” ²⁹ แชม สัน ก็ กอด เสา กลาง สอง ต้น ที่ รอง รับ ตึก นั้น ไว้ และ พัก พิง ที่ เสา นั้น มือ ขวา ยัน เสา ต้น หนึ่ง มือ ซ้าย ยัน เสา อีก ต้น หนึ่ง ³⁰ แชม สัน กล่าว ว่า “ขอ ให้ ข้า ตาย กับ คน พิ ลี ส เตีย เกิด” แล้ว ก็ โน้ม ตัว ลง ด้วย กำ ลัง ทั้ง สิ้น ของ ตน ตึก นั้น ก็ พัง ทับ เจ้า นาย และ ประชา ชน ทุก คน ที่ อยู่ ใน นั้น ดัง นั้น คน ที่ ทาน ฆ่า ตาย เมื่อ ทาน ตาย นี้ ก็ มาก กว่า คน ที่ ทาน ฆ่า ตาย เมื่อ ทาน ยังมี ชีวิต อยู่ ³¹ แล้ว พี่ น้อง และ บรรดา ครอบครัว บิดา ของ ทาน ก็ ลง มา รับ ศพ ของ ทาน และ ขึ้น ไป ฝัง ไว้ ระหว่าง โศรา ห์ กับ เอย ทา โอล ใน ที่ ฝัง ศพ ของ มา โน อา ห์ บิดา ของ ทาน ทาน ได้ วิ นิจ ฉัย อี สรา เอ

ล่อยูยีลิบปี

17

รูปเคารพในเรือนของมีคาห์

¹ มีชายคนหนึ่ง เป็นชาว แदन เทือกเขา เอฟราอิม ชื่อมีคาห์ ² เขาพูดกับ มารดา ของเขาว่า “เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมี คนลัก ไปจาก แม่ และ แม่ก็ได้สาปแช่ง และพูดเข้าหูฉันนั้น ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง” มารดา ของเขา จึง พูดว่า “ขอ พระ เยโฮวาห์ ทรง อำนวย พระพร ให้ ลูก ของ แม่เถิด” ³ เขา จึง นำ เงิน พัน หนึ่ง ร้อย แผ่น นั้น มา คืนให้แก่มารดา และ มารดา ของ เขา พูดว่า “เงิน ราย นี้แม่ได้ถวาย แล้ว แต่ พระ เยโฮวาห์ จาก มือ แม่ เพื่อ ลูก ให้ ทำ เป็นรูป แกะสลัก และรูปหล่อ บัดนี้แม่จึง คืนให้แก่เจ้า” ⁴ เมื่อมีคาห์ คืนเงิน ให้แก่มารดา แล้ว มารดาก็ นำ เงิน สอง ร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์ ⁵ มีคาห์ คนนี้มีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปเอโฟด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชาย คนหนึ่งของเขา เป็นปุโรหิต ⁶ ในสมัยนั้น ยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง ⁷ มีชายหนุ่ม คนหนึ่ง ชาวบ้าน เบธเลเฮม ในยูดาห์ ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น ⁸ ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียวหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทางไปนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์ ⁹ มีคาห์ จึง พูดกับ เขาว่า “ท่าน มาจาก ไหน” เขา ตอบว่า “ข้าพเจ้า เป็น พวก เลวี ชาว บ้าน เบธเลเฮม ใน ยูดาห์ ข้าพเจ้า เดินทาง เทียวหา ที่พัก อาศัย” ¹⁰ มีคาห์ จึง

กล่าวแก่เขาว่า “จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและ
 บุรุษิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบ
 เชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทาน
 ด้วย” เลวี คน นั้น จึง เข้าไป ¹¹ เลวี คน นั้น ก็ พอใจ ที่ จะ อยู่
 กับ ชาย คน นั้น และ ชาย หนุ่ม คน นั้น ก็ เป็น เหมือน ลูก ของ
 เขา ¹² มี คาร์ ก็ แต่ง ตั้ง เลวี คน นั้น และ ชาย หนุ่ม คน นั้น ก็ เป็น
 บุรุษิตของ เขา และ อยู่ ใน บ้าน ของ มี คาร์ ¹³ มี คาร์ ก็ กล่าว ว่า
 “บัดนี้ ข้าพเจ้า ทราบ แล้ว ว่า พระ เยโฮวาห์ จะ ทรง ให้ ข้าพเจ้า
 อยู่ เย็น เป็น สุข เพราะ ว่า ข้าพเจ้า มี เลวี คน หนึ่ง เป็น บุรุษิต”

18

คนตระกูลดานเอาบุรุษิตของมีคาร์ไปโดยใช้กำลัง

¹ ใน สมัย นั้น ไม่ มี กษัตริย์ ใน อิสราเอล และ ใน สมัย นั้น คน
 ตระกูล ดาน ยัง เทียว หา ที่ ดิน อื่น จะ เป็น มรดก ของ ตน เพื่อ
 จะ ได้ พัก อาศัย เพราะ จน บัด นั้น แล้ว มรดก ใน หมู่ คน ตระกูล
 อิสราเอล ยัง ไม่ ตก แก่ เขา ² ตั้ง นั้น คน ดาน จึง ส่ง คน ห้า คน
 จาก จำนวน ทั้งหมด เป็น ชาย ฉกรรจ์ ใน ครอบ ครว ของ ตน มา
 จาก โคราห์ และ จาก เอชทาโฮล ไป สอด แนม ดู แผ่น ดิน และ
 ตรวจ ดู แผ่น ดิน นั้น และ เขา ทั้ง หลาย พุด แก่ เขา ว่า “จง ไป
 ตรวจ ดู แผ่น ดิน นั้น” เขาก็ มา ถึง แดน เทือก เขา เอฟราอิม
 ยัง บ้าน ของ มี คาร์ และ อาศัย อยู่ ที่ นั้น ³ เมื่อ เขา อยู่ ใกล้ บ้าน
 ของ มี คาร์ เขาก็ จำ เสียง เลวี หนุ่ม คน นั้น ได้ จึง แวะ เข้า ไป
 ถาม ว่า “ใคร พา ท่าน มา ที่ นี้ ท่าน ทำ อะไร ใน ที่ นี้ ท่าน ทำ งาน
 อะไร ที่ นี้” ⁴ เขา ตอบ คน เหล่า นั้น ว่า “มี คาร์ ทำ แก่ ข้าพเจ้า
 อย่าง นี้อย่าง นี้ เขา จ้าง ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จึง เป็น บุรุษิต ของ
 เขา” ⁵ คน เหล่า นั้น ก็ พุด กับ เขา ว่า “ได้โปรด ทูล ถาม พระ เจ้า
 ให้ หน้อย เถิด เพื่อ เรา จะ ทราบ ว่า ทาง ที่ เรา จะ ออก เดิน ไป นี้

จะสำเร็จหรือไม่”⁶ บุโรหิตนั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “จงไปเป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์”⁷ ชายทั้งห้าคนก็จากไปถึงเมืองลาอิช เห็นประชาชนที่อยู่ที่เมืองนั้น เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไร้กังวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบ ไม่หวาดระแวงอะไร และในแผ่นดินนั้น ไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขา อับอาย ในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย⁸ เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โคราห์และเอชทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า “เจ้าจะว่าอะไร”⁹ เขาตอบว่า “จงลุกขึ้น ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ อย่าชักช้าที่จะไปกัน และเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น”¹⁰ เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้ว จะพบประชาชนที่ไม่หวาดระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก”¹¹ คนครอบครัวดานหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากโคราห์และเอชทาโอล¹² เขาทั้งหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ศิรียาทเยอาริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั้นว่า มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังศิรียาทเยอาริม¹³ เขาก็ผ่านจากที่นั้น ไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์¹⁴ แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดูเมืองลาอิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า “ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นบัดนี้ขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด”¹⁵ เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่ม คนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกข์สุขของเขา¹⁶ ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคน

ถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว¹⁷ ชายทั้งห้า คนที่ออกไป สอดแนม ดูบ้าน เมือง ก็ เดินเข้าไป นำเอา รูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้วกับ ทหารถืออาวุธทำสงคราม หก ร้อย คนนั้น¹⁸ เมื่อคนเหล่านี้เข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอา รูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อนั้น ปุโรหิตถามเขาว่า “นั่นท่านทำอะไร”¹⁹ คนเหล่านั้น จึงตอบเขาว่า “เจียบๆ ไว้เอามือปิดปากเสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดา และปุโรหิตของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะเป็นปุโรหิตของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งใน อิสราเอลดี”²⁰ ใจของ ปุโรหิตก็ยินดี เขา จึงเอา รูปเอโฟด รูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไป ในหมู่ประชาชน²¹ แล้ว เขาก็กลับออกเดินไป ให้เด็ก ทั้งฝูงสัตว์ และข้าวของเดินไป ข้างหน้า²² เมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้าน ใกล้เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็ร่วมติดตามไปทันคนด่านเข้า²³ จึงตะโกนเรียกคนด่าน เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า “เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงยกคนมา มากมายอย่างนี้”²⁴ เขาตอบว่า “ท่านทั้งหลาย นำพระของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้น และนำปุโรหิตออกมา เสีย ข้าพเจ้า จะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลาย ยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า ‘เป็นอะไรเล่า’”²⁵ คนด่านจึงตอบเขาว่า “อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกือบกว่า คนซีโมโหจะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้า และครอบครัว ของเจ้า ก็ จะ เสีย ชีวิต เปล่าๆ”²⁶ ฝ่ายคนด่าน ก็ เดินต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่า เขา เหล่านี้มี กำลัง มากกว่า จึงหัน กลับเดิน ทางไปบ้านของตน²⁷ คนด่านนำเอาสิ่งที่มีคาห์สร้างขึ้น และนำปุโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลา อิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หวาดระแวงอะไร

จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย 28 ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบธเรโอบ คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้นและอาศัยอยู่ที่นั่น 29 เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดานบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช

คนตระกูลดานไหว้รูปเคารพ

30 คนดานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์ซัน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเฮลย 31 เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีค่าที่ได้ทำไว้นั้นขึ้นนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซีโลห์

19

ภรรยาของคนเลวีคนหนึ่งถูกฆ่า

1 อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แถบที่ไกลออกไปโน้น เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยา 2 ภรรยาผู้นั้นเล่นซู้จึงทิ้งสามีเสียกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบธเลเฮมในยูดาห์ อยู่ที่นั่นสักสี่เดือน 3 สามีของนางก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของผู้หญิงเห็นเข้าก็มีความยินดีต้อนรับเขา 4 พ่อตาของ

เขาคือบิดาของผู้หญิงหนึ่งคน เขา และเขาพักอยู่ด้วย สามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักผ่อนอยู่ที่นั่น ⁵ อยู่มาถึง วันที่สี่ เขาทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และคนนั้นลุกขึ้น จะออกเดิน แต่พ่อของผู้หญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า “จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน” ⁶ ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า “จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจให้เบิกบาน” ⁷ เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้น จะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก ⁸ ในวันที่ห้า เขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า “ขอให้ชื่นใจเถิด” เขาทั้งสองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอยู่ด้วยกันอีก ⁹ เมื่อชายคนนั้นและภรรยา น้อยกับ คนใช้ลุกขึ้น จะออกเดิน พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า “ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้ไปบ้าน” ¹⁰ แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทางไป จนถึง ตรงข้าม กับ เมืองเยบุส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยา น้อยก็ไปด้วย ¹¹ เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบุสก็ป่วยมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า “มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเยบุสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ” ¹² นายของเขาตอบว่า “เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างด้าว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปถึงเมืองกิเบอาห์” ¹³ เขาจึงบอกคนใช้ว่า “มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านี้แห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามาห์” ¹⁴ เขาจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของ

คนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว ¹⁵ เขาจึงแวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน ¹⁶ ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน ¹⁷ เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า “ท่านจะไปไหนและมาจากไหน” ¹⁸ ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า “เราเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิมแถบที่ไกลออกไปนั่น ซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบธเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน ¹⁹ ฟางและอาหารที่จะเลี้ยงลูกพวกเราก็มีพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย” ²⁰ ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า “ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น ขอแต่อย่านอนที่ถนนนี้เลย” ²¹ เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม ²² เมื่อเขากำลังทำให้จิตใจเบิกบาน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลมาล้อมเรือนไว้ ทูบประตูดุ ร้องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า “ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังวาส” ²³ ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า “อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนั้นมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำสิ่งที่โง่เขลาเช่นนี้เลย ²⁴ ดูเถิดนี้ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้า

จะพาออกมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ จงกระทำหยาบเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกเขาตามชอบใจเถิด แต่ขออย่าทำลามกกับชายคนนี้เลย”²⁵ แต่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยา น้อยของตนปลักนางออกไปให้เขา เขาก็สมสู่ทำทารุณตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสว่างๆ เขาทั้งหลายก็ปล่อยนางไป²⁶ พอแจ้ง ผู้หญิงนั้นก็กลับมามล่มลงที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างดี²⁷ รุ่งเช้า นายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเถิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยา น้อยของ เขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียด ออกไปถึงธรณีประตู²⁸ เขาจึงบอกนางว่า “ลุกขึ้นไปกันเถิด” แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาจึงเอานางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางกลับบ้านของตน²⁹ เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามีดฟันศพรภรรยา น้อย ออก เป็น ท่อนๆ พร้อม กับ กระตุก สิบสอง ท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล³⁰ ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า “เรื่อง อย่าง นี้ไม่มีใคร เคย เห็น ตั้งแต่สมัย คน อิสราเอล ยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตรึกตรองปรึกษา กัน ดู แล้วก็ว่ากันไปเถิด”

20

คนอิสราเอลทั้งหมดสู้รบกับคนตระกูลเบนยามิน

¹ คน อิสราเอล ทั้งหมด ตั้งแต่ ดาน ถึง เบ เออร์เซบา ทั้งแผ่นดินกิเลอาดก็ออกมา ชุมนุมชนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์² หัวหน้าประชาชนทั้งสิ้นคือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน³ (ครั้งนั้น คน เบน ยามิน ได้ ยินว่า คน อิสราเอล ได้ขึ้นไปยังมิสปาห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า “ขอบอก

เรามาว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน” 4 คนเลวีซึ่งเป็นสามีมของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นกล่าวตอบว่า “ข้าพเจ้าและภรรยาंनी้อยของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น 5 เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขาข่มขืนภรรยาंनी้อยของข้าพเจ้าจนตาย 6 ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยาंनी้อยของข้าพเจ้ามาพินออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วประเทศที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล 7 ดูเถิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เถิด” 8 ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า “พวกเราจะไม่กลับไปเต็นท์ของเรา เราจะไม่กลับไป เรือนของเรา 9 แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับสลากยกขึ้นไปสู้รบกับเขา 10 เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูล คัดเอาร้อยละสิบ คน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความโง่เขลาซึ่งพวกกิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน” 11 คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู่เมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน 12 ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอกว่า “ทำไมการชั่วช้านี้จึงเกิดขึ้นมาได้ ในหมู่พวกท่าน 13 เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาห์มาให้เรา ประหารชีวิตเสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล” แต่คนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน 14 คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู่กิเบอาห์พร้อมกัน เพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล 15 คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่ง

นับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน ¹⁶ ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้ว เจ็ดร้อยคน ถนัดมือซ้ายทุกคนเอาสling เหวียง ก้อน หิน ให้ถูก เส้นผม ได้ไม่ผิดเลย ¹⁷ จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับ คนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน ¹⁸ คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า “ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ให้ยูดาห์ขึ้นไปก่อน” ¹⁹ รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบอาห์ ²⁰ คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู้เขาที่เมืองกิเบอาห์ ²¹ ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอล ล้มตายสองหมื่นสองพันคน ²² แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุ่ใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก ²³ (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องให้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ไปสู้เขาเถิด”) ²⁴ คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง ²⁵ และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ ²⁶ แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพทั้งหมดได้ขึ้นไปที่พระนิเวศของพระเจ้าและร้องให้คร่ำครวญ เขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁷ คนอิสราเอลจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น หีบพันธสัญญาของ

พระเจ้าอยู่ที่นั่น ²⁸ และพีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นในสมัยนั้น) เขาทูลถามว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไปสู้รบกับเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า” ²⁹ ดังนั้น อิสราเอลจึงชุมนุมคนไว้รอบเมืองกิเบอาห์ ³⁰ และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู้อย่างคราวก่อน ³¹ คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกลวงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มฆ่าฟันประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน ³² คนเบนยามินกล่าวกันว่า “เขาแพ้เราอย่างคราวก่อน” แต่คนอิสราเอลว่า “ให้เราถอย นำเขาออกห่างจากเมืองไปถึงถนนหลวง” ³³ คนอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมอยู่ก็ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์ ³⁴ จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบสาเหตุร้ายกำลังมาใกล้ตนแล้ว ³⁵ พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ ³⁶ ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาวางใจคนที่เขาให้ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ ³⁷ คนที่ชุมนุมอยู่ที่ริบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ ทหารที่ชุมนุม

อยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ
38 คนอิสราเอลและคนที่ชุ่มช่อนอยู่นั้นให้อาณัติสัญญาณ
ว่า ถ้าเห็นควันกลุ่มใหญ่พุ่งขึ้นมาจากในเมือง 39 ก็ให้คน
อิสราเอลหัน กลับ เข้า มารบ ฝ่าย เบน ยา มิน ได้ เริ่ม ชำ คน
อิสราเอลได้สีกสามสิบคนก็พูดว่า “เขาต้องล้มตายต่อหน้า
เราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว” 40 แต่อาณัติสัญญาณเป็นควัน
ไฟลุกพุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็เกลียวหลังมา
ดู ดูเถิด ทั้งเมืองก็มีควันพุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า 41 คนอิสราเอล
ก็หันกลับ คนเบนยามินก็ท้อแท้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้าย
มา ใกล้ เขา แล้ว 42 เขา จึง หัน หลัง ให้ คน อิสราเอล หัน เข้า
ไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก
คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง 43 เขาทั้ง
หลายล้อมคนเบนยามิน และขับไล่เขาไปและชนะเขาอย่าง
ง่าย จน ไป ถึง ที่ ตรง ข้าม เมือง ก็ เบ อ่า ท่าง ดวง อา ทิ ตย์ ขึ้น
44 คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็น
ทเกล้าทหาร 45 เขาก็หัน กลับ หิน เข้า ไป ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร
ถึง คี ลาริม โมน คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้า
พันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิดไปถึงกิโดม และฆ่าเขา
ตายสองพันคน 46 คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็น
ทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทเกล้าทหาร
47 แต่มีทหารหกร้อยคนหันกลับหันเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
ถึงคีลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่คีลาริมโมนสี่เดือน 48 คน
อิสราเอลก็หันกลับไปสู่คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขา
เสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาสิ่งที่
เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสีย
ทั้งหมด

21

คนอิสราเอลหาภรรยาสำหรับคนเบนยามินที่เหลือ

¹ ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ที่มีสปาห์ว่า “พวกเราไม่มีใครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน” ² และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้านั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาทั้งหลายก็ร้องให้คร่ำครวญหนักหนา ³ เขากล่าวว่า “โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง” ⁴ อยู่มารุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา ⁵ และคนอิสราเอลกล่าวว่า “คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์” เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสปาห์ว่า “ผู้นั้นจะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่” ⁶ และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับเบนยามินน้องของตน กล่าวว่า “วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว ⁷ เราจะทำอย่างไร เรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไม่ยอมยกบุตรสาวของเราให้ เป็นภรรยาของเขา” ⁸ เขาทั้งหลายถามขึ้นว่า “มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสปาห์” ดูเถิด ไม่มีคนใดจากยาเบชกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว ⁹ เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นจำนวนประชาชนอยู่ ณ ที่นั่น ดูเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบชกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย ¹⁰ ดังนั้นชุมนุมชนจึงส่งทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า “จงไปฆ่าชาว

ยาเบซกิเลอาดเสียชีวิตด้วยคมดาบ ทั้งผู้หญิงและพวกเด็ก ๆ
11 เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคน
ที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้วจึงฆ่าเสียให้หมด” 12 ในหมู่ชาว
ยาเบซกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรหมจารีสี่ร้อยคนผู้ที่ยังไม่
เคยร่วมหลับนอนกับชายใดๆเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมา
ที่ค่ายซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน 13 ชุมนุมนชนทั้งหมดก็
ส่งข่าวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่ศิลาริมโมน ประกาศข่าว
สงบสุข 14 คนเบนยามินก็กลับมาในคราวนั้น แล้วเขาก็
มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบซกิเลอาด
แต่ก็ไม่พอแก่กัน 15 ประชาชนก็ส่งสารเบนยามิน เพราะว่า
พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาจะขาดไปตระกูลหนึ่งจาก
ตระกูลอิสราเอล 16 พวกผู้ใหญ่ของชุมนุมนชนนั้นจึงกล่าวว่า
“เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว
เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่” 17 เขา
ทั้งหลายกล่าวว่า “ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอด
ตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้ลบล้างเสียจากอิสราเอล
18 แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้”
เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า “ผู้ใดให้หญิงแก่เบนยา
มินเป็นภรรยาขอให้ถูกสาปแช่งเถิด” 19 ดังนั้นเขาจึงกล่าว
ว่า “ดูเถิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ใน
สถานที่ซึ่งอยู่เหนือเบธเอล ทางทิศตะวันออกของถนนขึ้น
จากเบธเอลถึงเชเคม และอยู่ใต้เลโบนาห์” 20 เขาจึงบัญชา
สั่งคนเบนยามินว่า “จงไปชุมนุมอยู่ในสวนองุ่น 21 คอยเฝ้าดูอยู่
และดูเถิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรำในพิธีเดินรำ
จงออกมาจากสวนองุ่น ฆูดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละ

คนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินเสีย ²² ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า ‘ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พอแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เขา ถ้ามีฉะนั้นบัดนี้พวกท่านก็จะมีโทษ’ ” ²³ คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเด่นรำที่เขาไปจุดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น ²⁴ ครั้งนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน ²⁵ ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a